

HUGO PRATT

Carto Malteze

BALADA MĂRII SĂRATE

TRADUCEREA DE MIROCCA MINHAUD

CASTEA
COPILOR

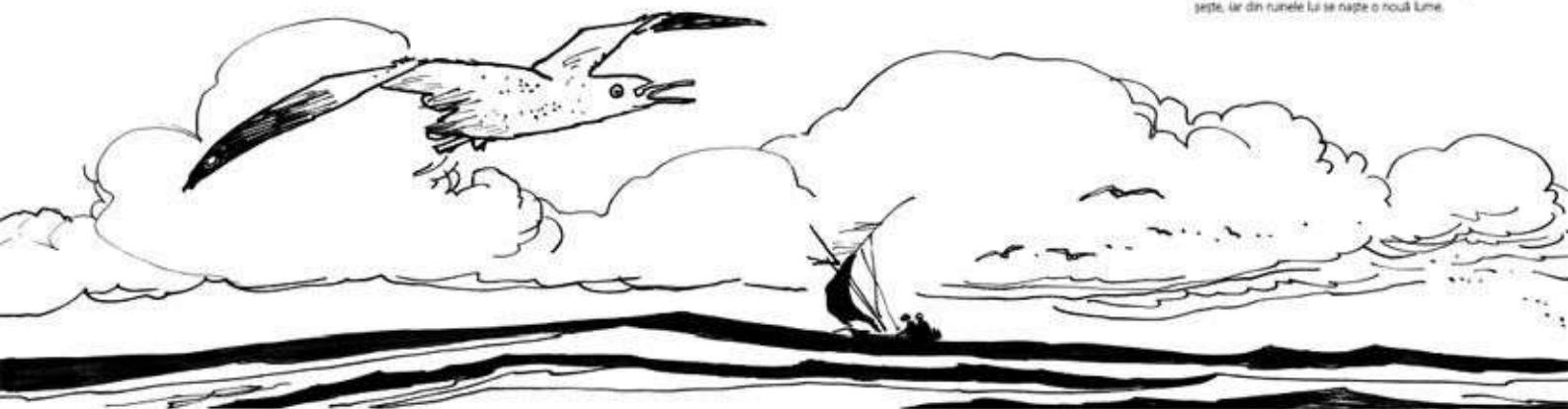
PREFATĂ

Din chiar primul text în care apare figura lui Corto Maltese, timbrul lui Hugo Pratt este cel al capodoperelor. „Balada mării străne” nu este doar una dintre cele mai enigmatic-melancolice istorii ale ciclului, ci și poemul pe care Pratt îl închină acestui întindere de mare și de lacrimă care este Pacificul. Din acest Pacific cudat, neguros și fără de margini se năpârte Corto Irenuji; îl descoperim răsigrat pe o plășă, rătăcind în demnă, ca un semzeu ce-și așteaptă ceasul relinvenit. Pe jumătate marină, pe jumătate poet, Corto este materie din materia oceanului, trup din trupul acestui monstru lichid ce se joacă cu destinatele umane plasate pe pânză și infinită.

Unică este, în cazul prozelor grafice a lui Hugo Pratt, relata pe care aceasta o înspune cu tradiția culturală. Pratt propune prin balada sa o artă ce are substitută și complexitatea literaturii.

Corto Maltese, piratul și romancierul, este un personaj ce evocă naturile străne și tulbur din paginile lui Joseph Conrad sau Robert Louis Stevenson. Dialogurile lui Pratt transmit la o linie cinematografică; ele posedă vigoarea și onorului dezabuzat al marilor pelicule în care strălucesc personajele lui Dashiell Hammett sau Raymond Chandler. Amuzecul de visare și de crizme, de evadare și de lăudă, astăzi amprentă de geniu a marăbului lui Pratt.

Îi este dat lui Corto, în marginea acestui ocean Pacific, să-l (re)întâlnescă pe cel cu care va împărtășii moartea stranie și exaltată ale viații sale de aventurier — crud și imprevizibil. Rasputin, dezertorul rus, ridică asasinatul la rangul unei arte. Hedonist și estet, mereu în căutarea vicinilor sale, Rasputin este acel Vergiliu, ce îl conduce pe Corto pe cele mai întorsochiate căi ale destinului. Pacificul lui Corto și al lui Rasputin este Pacificul Marei Răboi, al vremurilor în care Imperiul German se prăbușește, iar din ruinele lui se naște o nouă lume.

În Pacific, Primul Război Mondial înseamnă voiajul Insule, înseamnă corsari germani trimiți ca lupte împotriva Aliaților; înseamnă moartea și melancolia ce se strecoară în viața fecăruiu dintre personaje.

Călătoria lui Corto nu ar fi același fără umbra pe care o întinde asupra sa „Clăgăriul” înveță în misterul său că într-o pelerină de templer Domind pește Insula Escondida, compusă al corsarilor germani, nos de dorul iubirii și ans de fierul roșu byronian al nemurării. „Clăgăriul” este emblemă acestui timp al Încercărilor. Un puternic ce visează la lumea îșată în urmă „Clăgăriul” își ascultă vocile esului său sonor. Este o înimă care îl așteaptă pe Corto spre a-și spune taina, o tană care arde și desfigurăază ca o lătră stacă. Prin acest „Clăgări”, Pasodul lui Corto se întâlnește cu acel continent de umbre și de trădări al gobocului englez. Jubila se transformă în ură, ură se transformă în violență, ce îl dă „Clăgăriului” pasunerea sa infernală.

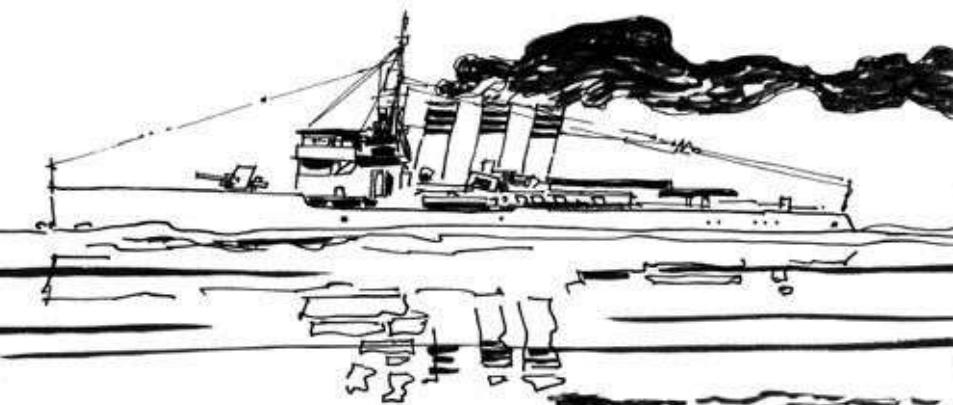
În Pacificul străbătur de pirati, Corto își joacă rolul său ambiguu de cavaler al cauzelor pierdute. Cei doi adolescenți pe care îi conozte, Cain și Pandora Grovesone, sunt ființele pe care oceanul le primește spre a le îndruma pe cărările vitorului.

Nimic nu este ceea ce pare în acest spectacol de valuri, iar ambiguitatea este una dintre resursele de care arta lui Pratt se serveste în cel mai înalt grad. Astăzi de Corso, Pandora va sărbătrui primul-a-l alege, tragic, pe locotenentul de marină german Sümer — o dragoste anulă de război, o dragoste care se închide cu imaginea plutonului de execuție și a morții destinate unui ofer nobil datorie și condamnat de superioiri să li se oamenă de pirat. Ca în mai toate tezelile lui Pratt, războul înseamnă această teribilă încercare absurdă. Paginile lui Pratt refuză eroismul de mucava și certitudinile. Moartea este capătul de sine al celor care visează la glorie și nobilă.

Cântec dedicat lui Corto și celor care nu îl pot găsi niciodată începe „Balada” lui Pratt și urmărește cu soarele ei de melancolie viațătoare. Odăță închidă cartea, de dincolo de ea răsună vînetul mării și se simte aroma deărtării. Visul este dus mai departe, pe placa pacifică a lui Corto Matete.

IOAN STANOMIR

BALADA MĂRII SĂRATE

HUGO
PRATT

